

РЕШЕНИЕ

№ 24266

гр. София, 16.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в
публично заседание на 20.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **2871** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).
Образувано е по жалба от Г. Б. Б., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. Г. В., срещу заповед № 95-00-151/25.02.2026 г. на Постоянен секретар на Министерството на външните работи (МВнР), с която е отказан достъп до поискана със заявление с вх. № ЗДОИ-36/29.01.2026 г. обществена информация.

С жалбата се твърди, че оспорената заповед е неправилна, необоснована и несъобразена с целта на закона. Искане се отмяната ѝ и връщане на преписката на ответника за ново произнасяне със задължение да предостави поисканата със заявлението обществена информация. Претендира се присъждане на сторените по делото разходи.

Ответникът – Постоянен секретар на МВнР в представен по делото писмен отговор и в открито съдебно заседание чрез процесуалните си представители юрк. Р. Д. и юрк. А. Д.-К. оспорва жалбата като неоснователна. Моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

От данните по делото се установява следното:

Административното производство е започнало по подадено от Г. Б. Б. до МВнР заявление, изпратено чрез Системата за сигурно електронно връчване на Държавна агенция „Електронно

управление“, получило вх. № ЗДОИ-36/29.01.2026 г. С него е поискан достъп до следната информация: „1. Постъпвали в МВнР в периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2025 г. сигнали, уведомления, сведения, които да съдържат информация, данни и твърдения свързани и отнасящи се по какъвто и да е повод с мен Г. Б. Б., както и обществено значимите за българската общност в Ч., С. обекти: „Малко българско училище“ (МБУ) в [населено място], С. и Църквата „Св. И. Р. Чудотворец“ отново в [населено място], С.. В случай че такива данни са постъпвали и се съхраняват от Вас, моля да ми бъде осигурен достъп до тях. 2. За периода от 19.02.2021 г. до 31.12.2025 г. в МВнР са постъпили най-малко 14 броя дипломатически грами/ноти или друг вид официална кореспонденция от Генералния консул на Република Б. в Ч., С., засягащи и отнасящи се до „Малко българско училище“ (МБУ) в [населено място], до Църквата „Св. И. Р. Чудотворец“ в [населено място] или до мен Г. Б. Б.. Съответно моля да ми бъде осигурен достъп до тях. 3. Моля да ми предоставите достъп до изготвен до Министъра на външните работи Доклад за извършена през 2024 г. проверка в Генералното консулство на Република Б. в Ч., както и пълната преписка по него. 4. Във връзка с назначаването на г-н С. С. на поста Генерален консул на Република Б. в Ч., моля да ми предоставите съхраняваните в МВнР документи, удостоверяващи изпълнението на процедурата, в т.ч.: 4.1. Предложението на Министъра на външните работи внесено в Министерски съвет за назначаване на С. С. на поста Генерален консул на РБ в Ч. по чл.63, ал.1 от Закон за дипломатическата служба /ЗДС/; 4.2. Решението на МС с предложение за назначаването му, адресирано до Президента на РБ по чл.63, ал.2 от ЗДС; 4.3. Искането за агреман от приемащата държава заедно със съпровождащата го биографична справка на С. С. /чл.63, ал.3 от ЗДС/. 5. Моля да ни бъде предоставен достъп до информация преди да бъде назначен на поста Генерален консул на Република Б. в Ч. С. С. работил ли е по служебно/трудова правоотношение или в качеството си на държавен служител в МВнР. Моля да ни предоставите информация относно заеманите от негова страна позиции в министерството и времето, в което ги е заемал. Следва да бъде уточнено на коя дата и на какво правно основание са прекратени правоотношенията между него и МВнР.” Със заявлението е направено искане информацията да бъде изпратена чрез Платформата за сигурно електронно връчване.

С писмо с изх. № ЗДОИ-36/06.02.2026 г. заявителят е уведомен, че на основание чл.31, ал.1 от ЗДОИ срокът за произнасяне се удължава с 14 дни, тъй като част от исканата и съхранявана в МВнР информация се отнася до трети лица, чието съгласие за предоставянето ѝ се иска.

Пак на 06.02.2026 г. е изпратено писмо до Генералния консул на РБ България в Ч., С., с което същият е уведомен за постъпилото заявление и на основание чл.31, ал.2 от ЗДОИ му е поискано в срок до 10.02.2026 г. писмено да заяви дали дава съгласието си за предоставяне на поисканата от заявителя информация. На 09.02.2026 г. е постъпил отговор, с който Генералният консул на РБ в Ч., С. е заявил, че не дава съгласие за предоставяне на достъп до изготвения от министъра на външните работи доклад за извършена през 2024 г. проверка в Генералното консулство на РБ в Ч., С., както и на пълната преписка по него, като излага конкретни доводи. По отношение на групата въпроси, свързани с назначаването му като Генерален консул, С. С. е дал изричното си съгласие за предоставяне на частичен достъп до исканата информация в следния обем: „Генералният консул на Република Б. в Ч., С. С., е назначен на длъжността при спазване на всички законови изисквания и нормативната уредба, в изпълнение на Решение № 143 от 19.02.2021 г. на Министерския съвет.” По отношение на въпросите, свързани със заеманите от С. длъжности в МВнР, същият е дал изричното си съгласие за предоставяне на частичен достъп до исканата информация в следния обем: „Биографичните данни за генералния консул С. С. са публични и същите се намират на интернет страницата на Генералното консулство на Република Б. в Ч., С..”

С оспорената заповед № 95-00-151/25.02.2026 г. на Постоянен секретар на МВнР на

жалбоподателя е отказан достъп до поисканата с т.1, т.2 и т.3 от заявлението информация. Като основание за отказа по т.1 и т.2 е посочен чл.37, ал.1, т.1 във вр. с чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ. Изложени са съображения, че търсената информация е създадена по повод дейността на министъра на външните работи и МВнР, свързана с оперативната подготовка на актове на министъра, която няма самостоятелно значение. Информацията включвала сведения и данни, които не се характеризират със значимост, определеност и дълготрайност, поради което въз основа на нея не можело да се състави обективно и пълноценно мнение относно обществения живот и дейността на задължения субект, каквато била една от основните цели на ЗДОИ. Посочено е още, че случаят не касае надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т.6 от ДР на ЗДОИ, който на основание чл.13, ал.4 от ЗДОИ да преодолее ограничаването на правото на достъп до обществена информация, тъй като по отношение на църквата „Св. И. Р. Чудотворец“ в Ч. МВнР изпълнявало нормативно установените си правомощия, свързани единствено с насърчаването на българската култура и традиции в консулския окръг при спазване на принципа на ненамесване в църковните дела. Изтъкнато е, че църквата не е собственост на българската държава и тъй като била извън територията на Б., държавата не упражнявала суверенитета си върху нея. В този смисъл търсената информация не се отнасяла до разходването на публични средства и управляването на държавно имущество.

По отношение на отказа за предоставяне на поисканата с т.3 от заявлението информация мотивите са сходни по отношение на изтъкнатата липса на надделяващ обществен интерес, който в случая е обвързан с даденото с разпоредбата на чл.31, ал.2 от ЗДОИ ограничение и проведената процедура по вземане на съгласие от страна на лицето, с чиято дейност е свързана информацията. Посочено е още, че докладът от извършена проверка и всички материали по нея касае упражняването на контролна дейност от служители на Инспектората на МВнР, която можела да се определи като защитена от закона тайна.

По т.4 и т.5 от заявлението с оспорената заповед е предоставен достъп до поисканата информация в ограничен обем, като е посочен интернет адрес, на който тази информация е публикувана.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – Постоянния секретар на Министерството на външните работи, предвид представената по делото заповед № 95-00-129/20.02.2026 г., видно от която министърът на външните работи е възложил на постоянния секретар на министерството да издава заповедите за взетите решения за предоставяне или отказ за предоставяне на достъп до обществена информация по заявления, по които задължен субект е министърът на външните работи. Тази възможност е предвидена в нормата на чл.28, ал.2 от ЗДОИ.

Спазени са изискванията за форма на акта, съгласно чл.34 от ЗДОИ във вр. с чл.59 от АПК, като същият съдържа всички изискуеми реквизити, в това число и фактически и правни основания.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяна на акта. Ответникът се е произнесъл по отправено до него заявление, регистрирано по надлежния ред, по предвидените в ЗДОИ ред и срок, като заявителят е уведомен за издадената заповед по посочения от него начин.

Съдът намира обаче, че оспореният отказ за предоставяне на достъп до обществена информация е материално незаконосъобразен в частта му по т.1, т.2 и т.3 от заявлението.

Съгласно чл.2, ал.1 от ЗДОИ, обществена информация е всяка информация, свързана с

обществения живот в Република Б. и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В тази връзка съдът счита, че поисканата с т.1 и т.2 от заявлението информация има характера на обществена такава и същата може да даде възможност на гражданите, които я търсят, да си съставят собствено мнение относно дейността на задължения субект. Поисканата от МВнР информация относно постъпилите в периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2025 г. сигнали, уведомления, сведения, които касаят „Малко българско училище” и Църквата „Св. И. Р. Чудотворец” в [населено място], С., безспорно отговаря на изискванията на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, тъй като същата е от значение за живеещите в Ч., С., български граждани, за които е от значение как тези обекти се управляват, каква дейност развиват, какво финансиране получават и как се разходват средствата. В тази връзка подадените сигнали, уведомления и сведения, отнасящи се до тези два обекта, като част от кореспонденцията на генералния консул е от характер българските граждани да могат да си съставят мнение за дейността на органа по отношение на тези обекти. Съдът не възприема доводите на ответника, че същият няма отношение към управлението на църквата и училището, тъй като те не се намирили на българска територия, а църквата не била собственост на държавата. Съгласно чл.21 от Закона за дипломатическата служба, генералното консулство е териториално структурно звено на МВнР, част от задграничното представителство на РБългария, което осъществява дипломатическа и/или консулска дейност в друга държава или при международни правителствени организации. От друга страна доводите на ответника, че той не разполага с управленски правомощия по отношение на МБУ, които се упражнявали от МОН, са неотносими към настоящия спор, доколкото от него се изисква единствено да предостави информация относно подадени сигнали, уведомления и сведения, отнасящи се до училището, ако при него са постъпвали такива.

Също така, поисканата информация за постъпили сигнали за Г. Б. при генералния консул касае жалбоподателя лично, което не е основание за отказ от предоставянето ѝ, тъй като такова основание за отказ не е предвидено в ЗДОИ. Липсва и приложим друг ред за предоставяне на тази информация. С оглед на това съдът намира, че всеки гражданин има право да поиска достъп до информация, която го касае и лично, за да си състави мнение за дейността на задължения субект.

По отношение на поисканата информация за постъпилите в МВнР дипломатически грами/ноти или друг вид официална кореспонденция от Генералния консул на Република Б. в Ч., С., засягащи и отнасящи се до „Малко българско училище” (МБУ) в [населено място], до Църквата „Св. И. Р. Чудотворец” в [населено място] представляват документи, създадени и съхранявани от държавен орган във връзка с неговата дейност по осъществяване на външната политика на Република Б.. В същите се обективират официални позиции, оценки и факти, които имат самостоятелно значение в рамките на външнополитическата дейност на държавата. Те са официална кореспонденция между дипломатическите представителства и централата на МВнР. Следователно данните, съдържащи се в същите, са свързани с обществения живот и представляват служебна информация по смисъла на чл.11 от ЗДОИ, а именно: сведения и данни, които се събират, създават и съхраняват от органа във връзка с дейността на Министерство на външните работи и дипломатическите служби извън страната - в случая в [населено място], С..

Налице е и второто изискване на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, а именно исканата информация дава възможност на заявителя да си състави мнение за дейността на задължения субект във връзка с функциите на МВнР и дипломатическите служби по чл.3 от Закона за дипломатическата служба, по отношение на всички български граждани, намиращи се извън територията на РБ, а именно да защитава правата и интересите на българските граждани в чужбина в съответствие с принципите и нормите на международното право. Предвид това съдът приема, че информацията, съдържаща се в тези документи, не е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и има

самостоятелно значение. Следователно не е налице посоченото от ответника основание по чл.13, ал.2, т.1 ЗДОИ, за да се откаже достъп до същата. Като е приел противното, ответникът е издал незаконосъобразен акт, в противоречие с материалния закон, тъй като разпоредбата на чл.13, ал.1 от ЗДОИ предвижда, че достъпът до служебна обществена информация е свободен.

По отношение на поискана информация относно изготвен доклад от извършена през 2024 г. в Генералното консулство на Република Б. в Ч. проверка и преписката по него съдът намира, че информацията относно дейността на Генералния консул е свързана с обществения живот на РБ, доколкото консултът в качеството си на представляващ държавата в чужбина е обществена личност и следователно няма пречка тази информация да бъде предоставена на жалбоподателя. От една страна този род информация е служебна, което задължава органа да я предоставя на гражданите по тяхно искане. От друга страна в този смисъл е налице и втората кумулативна предпоставка от легалното определение чл.2, ал.1 от ЗДОИ, а именно исканата информация да дава възможност на заявителя да си състави мнение за дейността на органа, до когото е отправено заявлението.

По отношение на изложеното от ответника становище, че в доклада се съдържа класифицирана информация или друга защитена тайна в съответствие с чл.37, ал.1, т.1 във вр. с ал.2 от ЗДОИ, следва да се посочи, че може да бъде предоставен частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. Липсата на дадено съгласие от С. С. не е основание за постановяване на отказ в хипотезата на чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ, защото в случая е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗДОИ, тъй като исканата информация се отнася до дейността на държавните органи – Генералния консул и МВнР и цели да установи начина, по който същите упражняват своите властнически правомощия, формират своите позиции и политики по отношение на българската общност в района на Ч., С., отнася се до начина, по който МВнР упражнява своите правомощия чрез консула спрямо тази общност, което би позволило гражданите да си съставят мнение за законосъобразността и прозрачността на тази дейност, като се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект при осъществяване на публичните му правомощия. Според §1, т.6 от ДР на ЗДОИ, надделяващ обществен интерес е налице когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3 от ЗДОИ. В настоящия случай, следва да се приеме, че тъй като чрез исканата информация заявителят може да си състави мнение относно дейността на Генералния консул на РБ в Ч. и по-конкретно за резултатите от извършена проверка на дейността му, в случая е налице обществен интерес, който дерогира ограничението на достъпа.

Предвид изложеното съдът приема, че в частта ѝ по т.1, т.2 и т.3 оспорената заповед следва да бъде отменена, като при условията на чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да бъде върната на задължения по ЗДОИ субект за ново произнасяне, при съобразяване с дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото произнасяне задълженият субект следва да съобщи, че информацията, достъпът до която е поискан, е служебна

обществена информация, достъпът до която е свободен, съгласно чл.13, ал.1 от ЗДОИ.

Според съда, заповедта в частта, с която е предоставена информация по т.4 и т.5 от заявлението отговаря на изискванията на ЗДОИ. Както информацията, свързана с изпълнение на законовата процедура по назначаване на С. С. на поста Генерален консул на Република Б. в Ч., така и информацията относно заеманите от С. позиции в МВнР е публично достъпна. Същата е обявена и налична на интернет страниците на Портала за обществени консултации и на МВнР, които са посочени в оспорената заповед с дадени линкове към тях, с което задълженият по ЗДОИ субект е изпълнил задължението си за предоставянето ѝ.

При този изход на спора и доколкото жалбата се уважава частично разносните следва да се понесат така, както са направени от страните.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Б. Б. т.ІІ от заповед № 95-00-151/25.02.2026 г. на Постоянен секретар на МВнР.

ИЗПРАЩА преписката на Постоянен секретар на Министерство на външните работи за ново произнасяне по заявление с вх. № ЗДОИ-36/29.01.2026 г., при съобразяване на дадените с мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОПРЕДЕЛЯ 14-дневен срок за произнасяне на административния орган по заявление с вх. № ЗДОИ-36/29.01.2026 г., считано от датата на получаване на административната преписка.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Б. Б. срещу т.І от заповед № 95-00-151/25.02.2026 г. на Постоянен секретар на МВнР.

Решението на основание чл.40, ал.3 от ЗДОИ не подлежи на касационно обжалване.

Съдия: